PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (YEAR) 31. LÖSNUMMER 10 CENTS WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 17 Maj, 1923. LÖSNUMMER 10 CENT No. 20

PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA Dec 23 Prov. Librarian Winnipeg

Lord Curzons not till Ryssland

Protesterar mot "religionsförföljelserna" och trålarebeslagen.

Röda armén redo för krig — om nödvändigt

Allvarsamma brytningar ha under senaste tiden ägt rum mellan Ryssland och Storbritannien med anledning av att ryska ångare tillfångatagit några engelska fisketrålare vid Murmanska kusten, vilka ryssarne påstå ha varit inom ryskt farvatten. Storbritanniens nuvarande regering synes ha begagnat tillfället att av dessa händelser och en del stridigheter åstadkomma en anledning att avbryta alla diplomatiska förbindelser med Ryssland. Det är ett bekant faktum, att de konservativa i England ej vilja göra några affärer med Ryssland alls, med mindre de erkänna de gamla tsarskulderna. De önska också omintetgöra de affärsförbindelser, som Lloyd George regeringen ingick med Ryssland.

Som en kulmen på dessa förvecklingar avsände Lord Curzon på engelska regeringens vägnar en synnerligen hotande not, vari England beskyller Ryssland för att ha bedrivit antibrittisk propaganda i Persien, Afganistan och Indien, — att ha begått brutala handlingar mot brittiska medborgare, särskilt påpekande mordet på C. P. Davison och nu senast tillfångatagandet av engelska trålare m. m. Den innehåller dessutom en skarp protest mot Ryssland för förföljelserna mot de religiösa dignitärerna, och särskilt mot avrättningarna, samt betecknar alla exekutioner och förföljelser som en planlagd kampanj mot religionen, avseende att avskaffa religionen och i dess ställe införa gudlöshet och laglöshet. Om ej Ryssland vill ändra taktik och ej inom tio dagar efter mottagandet av noten avger en fullt tillfredsställande förklaring och godkänner de uppsatta villkoren, komma alla diplomatiska förbindelser att avbrytas, och den ryska delegationen i London måste packa upp sitt pick och pack och resa till sitt land igen."

Detta är kontentan av Curzons beskämda hot, som framkallat en storm av bitterhet bland arbetarne i Storbritannien, i synnerhet bland de mera till vänster avancerade, som förklara, att detta är ett försök från regeringens sida att åstadkomma en brytning med Ryssland. Det är ett kapitalisternas krig mot den ryska arbetarerepubliken. Kommunisterna ha utgivit ett manifest, vari uppmanas, att ett "council of action" organiseras för att förhindra, att den ryska handelsdelegationens huvudkvarter stänges, då en sådan handling skulle vara liktydig med första steget till krig.

Den 10 dennes meddelades, att ännu en fiskaretrålare, Lady Astor, av ryssarne beslagtagits å Murmanska kusten, emedan den varit inne i ryskt farvatten. Samtidigt förmäler ett meddelande, att brittiska krigsfartyget Harebell erhållit instruktioner att avresa till Murmanska kusten för att skydda de engelska fartygen utanför tremilsgränsen.

— Den brittiske delegaten mr Hodgson i Moskva har erhållit instruktioner att omedelbart lämna Moskva med hela sin stab i händelse Ryssland ej avger svar inom den föreskrivna tiden eller lämnar ett tillfredsställande dylikt. Stämningen bland arbetarne i Storbritannien synes vara tämligen spänd. Det är ej endast de kommunistiske arbetarne, som äro förbittrade. De äro alla ense om att avbrytandet av affärsförbindelser med Ryssland vore en ödesdiger handling.

— Något officiellt svar har ej ännu, då detta skrives, avgivits av den ryska regeringen, men rapporter ha inkommit om stora demonstrationer i Moskva, varvid Tchitcherin och Trotsky talat och förklarat, att Rysslands svar på Englands ultimatum kommer att göra allt för att undvika de diplomatiska förbindelsernas avbrytande. "Vi komma att föreslå England en konferens, varvid Ryssland kommer att vara så medgörligt som möjligt, så att ansvaret i händelse av en brytning ej kan läggas på Rysslands skuldror", sade Tchitcherin. "Vi skola ej säga ett oöverlagt ord, som kan äventyra det goda förhållandet, och för att undvika krigiska eventualiteter. Vi vilja fred, men om kriget är oundvikligt, så står ryska armén färdig."

Tchitcherin förklarade dessutom, att underrättelser inkommit, att engelska krigsfartyg avsänts till Vita havet och möjligen allaredan upp-

(Forts. å sid. 4)

Den nya budgeten är utsatt för kritik

Robert Forke inlämnar de progressiva amendementen till den nya budgeten.

Fordrar tariffsänkning på livsförnödenheter

Debatten om budgeten öppnades i tisdags av Sir Henry Drayton, finansminister i förra regeringen och den mest framstående finansiella kritikern i oppositionen, samt av de progressivas ledare Robert Forke, som inlämnade det förväntade amendementet. Vanligen brukar tillägget till budgetförslaget komma från den officiella oppositionens sida, men denna gång kom tillägget från det tredje partiet.

Det av Forke framlämnade tillägget var en direkt utmaning mot skyddstariffen, som förklarades osund, samt advocerade följande:

(1) Tariffreducering på livsförnödenheter och produktionsmedel.

(2) En omedelbar ökning av den brittiska preferensen med 50 proc.

(3) Reciprocitet med Förenta Staterna i enlighet med 1911 års överenskommelse.

Robert Forke gratulerade mr Fielding till hans budget men sade, att de progressiva ej hade mycket att vara tacksamma för. Canadas skuld hade ökats sedan 1914 med över $2,000,000,000, och den tid var ännu långt avlägsen, innan man kunde få se en budget, som balanserade. Det måste sättas ett stopp för tillökningen till nationalskulden, eller ock komma vi att gå bankrutt, framhöll Forke. Canadas nio miljoner invånare utbetalade årligen i federala, provisiella och municipala skatter den oerhörda summan av en billion dollars. Storbritannien har sänkt sina skatter och reducerat sina utgifter. Visserligen ha järnvägarna tagit stora summor, men man har ej kunnat upptäcka några tecken till sparsamhet under de senare åren. Han påpekade de ökade utgifterna till alla civila tjänstemän.

Forke var i favör av att ge Storbritannien företrädesrättigheter. Det är vår bästa kund. Om brittisk export till Canada uppmuntrades, skulle våra frakttaxor till England reduceras. — Han protesterade mot skyddstullen. Dess princip var felaktig och uppmuntrade kombinationers och trusters bildande.

Sir Henry Drayton och J. S. Woodsworth deltogo i debatten och behandlade budgeten från olika synpunkter. Vi torde i ett kommande nummer vara i tillfälle att närmare redogöra därför.

England missnöjt med förslaget

Fordrar ett konkret, materiellt skadeståndsförslag från Tyskland.

Även den brittiska regeringen har nu sänt sin svarsnot till Tyskland med avseende å tyska regeringens skadeståndsförslag, och Lord Curzon förklarar, att det tyska förslaget kom som en obehaglig överraskning för såväl England som de allierade. Tyskland borde ha kunnat inse detta förklarar Curzon.

Orsakerna till missnöjet äro i huvudsak följande:

(1) Summan av den betalning, Tyskland erbjuder sig att erlägga, är betydligt lägre än det moderata belopp, som utgjorde basis för det brittiska förslag, som framlades vid januarikonferensen i Paris. Tyska regeringen borde ha förutsett, att de allierade ej skulle acceptera ett dylikt. Dessutom är betalningen beroende av en serie internationella lån, vars successfulla lancering är tämligen tvivelaktig. Förslaget innehåller dessutom provisioner av den beskaffenhet, att i händelse lånen ej kunna anskaffas i tillräcklig mängd, detta skulle vara mera finansiellt fördelaktigt för Tyskland. Detta ville medföra, att Tyskland ej vore så angeläget att materialisera lånens anskaffande.

(2) För det andra äro de garantier, som Tyskland erbjuder, i saknad av precis och konkret natur. I stället för att ge konkreta och substantiella garantiförslag i detta avseende, så äro de allierades regeringar konfronterade med svaga försäkringar och hänvisade till framtida underhandlingar, vilka i en dylik affärstransaktion sakna praktiska värden.

Om det verkligen är Tysklands önskan och avsikt att öppna vägen för en lycklig och snabb lösning av det problem, som allvarsamt hotar ej endast Europas men hela världens ekonomiska och politiska förhållanden, om det förbliver olöst, — då är det olyckligt, att det ej mera allvarligt sökt följa sådana linjer, efter vilka en verklig lösning kunde ernås.

Om Tyskland önskar komma till en uppgörelse, är det nödvändigt att visa större villighet att fatta situationens innebörd, att undvika alla kontroversiella frågor och punkter och framkomma med ett mycket vidsträcktare förslag, som kan utgöra tillfredsställande basis för en materiell underhandling.

I sådana fall än England villigt att sammanträda med sina allierade, med vilka det har praktiska andelar i frågan, vilka de ej ämna frånträda, — för att söka terminera en situation, som är en fara av internationell karaktär.

Huvudvillkoret för en dylik underhandling är emellertid, att ett mera konkret, materiellt skadeståndsförslag ovillkorligen måste framläggas av tyska regeringen.

Tyskar dödsdömda för sabotering

Krupp von Bohlen har förflyttats till Dusseldorf.

Albert Schlogetter, en av ledarne för den s. k. "mördareligan," som bedrivit en skräckkampanj mot den franska ockupationen i Ruhr, blev den 9 dennes dömd till döden av krigsrätten i Dysseldorf. Han var anklagad för spioneri och sabotage.

En av hans medhjälpare, Hans Sadowsky, dömdes till livstids straffarbete. Fem andra erhöllo fängelsestraff från fem till tjugu år.

Schlogetter, som är f. d. officer, erkände, att han begått sabotage. Han sade emellertid, att han aldrig skadat något passageraretåg men deltagit i att spränga broar och riva upp rälsen. En av de dömda, Kuhlman, hade arbetat för Krupp i Essen, och de som dömde de anklagade hålla före, att de varit betalda av en krupptjänsteman för att utföra arbetet, men vilken lyckades undkomma.

Det säges, att ligans huvudsakliga uppgift var att döda de tyskar, som arbetade för fransmännen, att de erhöllo instruktioner från en spioneriorganisation att samla upplysningar rörande de franska truppernas rörelser samt spioneriavdelningens aktiviteter. Den egentlige ledaren för ligan, vilken ledde en skräckkampanj i övre Schlesien, har icke kunnat arresteras.

Krupparbetarnes stämning har nått kokpunkten

ESSEN den 9 maj.—Krupp von Bohlen och de andra dömda krupptjänstemännen ha i dag förflyttats till Dysseldorf, enligt meddelande, som inkommit hit från Verden. Varje direktör fraktades i en speciell automobil med tre soldatvakter. Vägen från Werden var starkt patrullerad av kavalleri.

Stämningen bland krupparbetarne påstås vara vid kokpunkten, och kruppledningen synes göra alla ansträngningar för att uppehålla ordningen.

Det har just kommit meddelande, att en fransk krigsrätt dömt sjutton järnvägsarbetare till från tre månaders till tio års fängelsestraff, tre av dem dessutom ådömda böter till ett belopp av 100,000 mark.

— En ny order har general Degoutte utfärdat, varigenom alla kol- o. koksupplag i Ruhr nu äro reserverade å de allierades vägnar. Överträdelse eller brott mot denna instruktion sonas med ett minimumbötesbelopp av 10,000,000 mark eller fem års fängelse. Om någon förflyttar eller åstadkommer skada å sådana lager ådömes han 100,000,000 marks böter eller fem års fängelse.

Arbetareledare dinera hos guvernören

Tom Moore sitter till bords med Ontarios guvernör.

Senator Robertson säger: "Skynda långsamt"

De mer eller mindre gomperianska arbetarne ha nyligen följt sina engelska kusiners exempel och trätt i intimt samförstånd med de höga herrarna "på toppen." Omkring ett hundra femtio s. k. arbetareledare hade nämligen den 5 maj äran att dinera hos Col. Harry Cockshutt, Ontarios löjtnantguvernör. Dagpressen framhåller, att de "gjorde historia," i det att detta var första gången, som officiellt erkända arbetarerepresentanter hade äran att bli inbjudna till guvernörsbordet. Den väl kände — vi sade ej välkände — Tom More, president för The Dominion Trades Congress, satt bredvid gegneralguvernören, och i närheten av det stora ovala bordet var arbetareministern Hon Walter Rollo, senator G. D. Robertson, — en f. d. arbetareminister med en viss ryktbarhet, om vi ej missminna oss, — samt ett stort antal andra. Sedan den traditionella skålen för majestätet höjts, föreslog guvernören en skål för Canada, varpå senator Robertson och Tom Moore svarade. Mr Moore kände sig särdeles smickrad — å arbetarnes vägnar, förmoda vi — över att så många arbetare med höga positioner i arbetarerörelsen voro närvarande, "bärande sina fackföreningskort i fickan." —

Han var tacksam till löjtnantguvernören "för att han inviterat dessa arbetare till banketten och gav dem ett tillfälle att göra sig bekanta med honom, för att delge honom deras idéer och ideal. Han hade ej tagit fördel av sin framstående ställning för att fräskilja sig från den fatti gare klassens mödor och besvär (sic!). Vi måste åsidosätta hat och envighet och samfält arbeta för vårt lands bästa och göra vår skyldighet som ansvarige medborgare," menade Moore.

Senator Robertson förklarade, att han funnit det vara nödvändigt för arbetarne att förena sig för att tillkämpa sig en "proper standard of living. Han varnade emellertid för hastiga framsteg. Man skulle "skynda långsamt." Man skulle eftersträva en lugn och stilla utveckling (som ej rubbade den bestående ordningen och vårt härliga system av i dag och ej störde "the powers that be! .. .."

Col. Cockshutt talade en hel del vackra saker om arbetets välsignelse, om att han själv var en av dem, att han arbetat i en maskinverkstad och kände arbetets glädje(!). Han nämnde också något om att mänsklighetens bästa borde gå framför allt annat etc. Det var ett "härligt möte," och harmonien var fulländad. Man har naturligtvis all rätt att förmoda, att nu kommer arbetarnes problem att lösas, sedan dess höge ledare skakat labb med så höga personer! Man skulle ju nästan kunna sätta som huvudrubrik över denna beskrivning: "Maskinarbetare, som strävat sig upp genom ihärdigt arbete till löjtnantguvernörssyssla!" Gack du och gör sammaledes! . . .

Förbudskampanj i Manitoba

Premier Bracken i favör av förbudets upprätthållande.

Mrs. McWilliams nagelfar Moderationsligans förslag

Förbudsvännerna i Winnipeg hade i måndags anordnat ett väldigt massmöte i Walker Theatre, som var till trängsel fylld, varvid föredrag höllos av premier Bracken, mrs. McWilliams, John Macgregor och Tom Richardson från Vancouver, den senare en f. d. ledamot av brittiska underhuset. Talarne blevo vid upprepade tillfällen avbrutna av en del orosstiftare. Detta gällde i synnerhet mrs. McWilliams' tal, men detta kunde ej bringa henne ur fattningen.

Största vikten torde få läggas vid anförandet av premier Bracken. Han påpekade, att han ingalunda talade i egenskap av premierminister, ej heller som medlem av förbudskampanjens kommitté, ty han tillhörde den ej — utan uteslutande som privat medborgare, — i den goda förhoppningen, att den nuvarande förbudslagen kommer att kvarstå i lagsamlingen.

Han förklarade, att det referendum, som nu förestår, ej i något avseende är en partifråga. Den nuvarande regeringen önskar ej som sådan deltaga i kampanjen, men individuella medlemmar av densamma komma otvivelaktigt att intaga personliga ställningar i frågan.

"För min egen del är jag i opposition till någon utvidgning av rusdryckstrafiken. Jag är en motståndare därtill av ekonomiska såväl som moraliska skäl. Som ledamot av regeringen vill jag säga, att om förbudslagen skulle upphävas och moderationsligans motion bifallas, vi skola administrera likörlagen på bästa möjliga sätt. Men tillåt mig tillägga, att jag ej anser, att provinsens befolkning kommer att göra vare sig provinsen eller regeringen någon tjänst eller välgärning genom att den 22 juni begära av oss, att vi skola taga hand om rusdryckshanteringen."

Mrs McWilliams granskade moderationsligans motion i sömmarna och påpekade, att den ej var ett förslag till regeringskontroll, utan till en lag, som tillåt fri och öppen ölförsäljning, — något som allmänheten ej riktigt är på det klara med. Föreskrifterna i det gjorda lagförslaget äro av den beskaffenhet, att någon kontroll över ölförsäljningen ej kan utövas, och försäljningen kommer ej ens att handhavas av regeringen. Bryggerierna komma nämligen att erhålla rättigheten att till varje innehavare av "permit" direkt sälja öl, — och de äro ej rapportskyldiga till någon. Mot detta faktum argumenteras, att det måste levereras till köparens hem, men denna bestämmelse förlorar sin betydelse, då "hem" definieras som den plats, varest köparen bor permanent eller — tillfälligt. Varje hotellrum, varje logi kan alltså vara ens hem.

(Forts. å sid 4.)

Från kust till kust på 27 timmar

En lysande triumf för den amerikanska aviatiken.

Den amerikanska aviatiken vann en lysande triumf, när löjtnanterna Oakley G. Kelly och John A. MacReady i torsdags middag landade på Rockwell flygfält vid San Diego, Cal., efter att ha flugit från Hempstead, N. Y., över den amerikanska kontinenten utan något uppehåll och utfört denna bragd på 26 timmar och 50 minuter. Avståndet är 2,652 mil, och de unge flygarne ha härmed slagit ett världsrekord, ty aldrig förr har någon aviatör förmått att flyga en sådan sträcka utan uppehåll. Deras hastighet var i medeltal över 100 mil i timmen.

Detta var Kellys och MacReadyys andra försök att flyga över kontinenten utan att landa på vägen. När de i november i fjor gjorde ett försök, blevo de nödsakade att efter att ha flugit 2,060 mil landa på grund av motorkrångel. Denna flygning verkställdes med samma aeroplan, med vilket de nu nådde sitt mål, ehuru en ny motor installerats.

Flygarne hade emellertid knappast landat vid San Diego, förrän de tillkännagåvo, att de hade för avsikt att nästa år försöka flyga jorden runt. Redan i år har man i den amerikanska flygkåren lagt planer för att söka verkställa en transkontinental flygning vid dagsljus — man ämnar lämna New York i daggryningen och nå San Francisco i skymningen. Denna flygning, som beräknas skola företagas redan nästa månad, skulle sålunda taga endast fjorton timmar — om den lyckas.

De dristige flygarne mottogos med stort jubel, när de landade vid Rockwells flygfält. Lyckönskningar inlöpte från alla håll. President Harding telegraferade gratulationer och sade: "I haven skrivit ett nytt kapitel i den amerikanska aviatikens triumfer."

Om sin märkliga färd berättade flygarne vid framkomsten till målet, att de under första delen började misströsta, då det strax efter avfärden från New York såg ut, som om de icke skulle kunna få maskinens Libertymotor att gå med den kraft, som önskligt var. De flögo då på en höjd av mindre än 400 fot. När de kommo över New Jersey, strejkade voltametern, och om de icke lyckats reparera denna, hade de blivit nödsakade att återvända. De lyckades emellertid med stora ansträngningar insätta en ny.

Därefter blev flygningen mera bekymmerfri — för en stund. När de nådde Indianapolis, Ind., började det skymma — de flögo på 2,000 fots höjd. Omkring 50 mil från Belleville, Ill., överraskades flygarne av en kraftig strålkastare, som visade dem vägen. Annars måste de, då de flögo genom ogenomträngligt mörker, utestlutande lita sig till kompassen. Med tillhjälp av ljuset från strålkastaren togo de sig fram till Missourifloden— när de flögo över missourigränsen började ett lätt regn att falla. Vid missouri-kansasgränsen började månen lysa genom molnen — man flög då på 5,000 fots höjd och med en hastighet av över 110 mil i timmen. Detta månljus blev en betydlig hjälp, tills dagen började gry, när flygarne befunno sig över Tucumcari.

Från den stunden hade flygarne icke de minsta svårigheter att taga sig över Klippbergen. Flygarne ansågo denna del av färden så enkel och lätt, att de knappasst ville tala om den.

Hampindustri i Winnipeg?

Om subsidier erhållas för hampodlingens uppmuntran, kommer fabrik att byggas.

Som en följd av dominionregeringens förslag att betala premium för hampa odlad i Canada och att placera hampfrön på frilistan är det mycket möjligt, att en större fabrik för tillverkning av hamprep och bindgarn kommer att anläggas i Winnipeg.

Col. William Grassie, tillhörande Wm. Grassie Land Co., som under en följd av år experimenterat med hamp- och linodling i Manitoba, intervjuade för någon tid sedan finansminister Fielding i avsikt att förmå honom att ge regeringssubsidier för uppmuntring av den inhemska hampodlingen. Dessa underhandlingar ha lett därhän, att finansminister Fielding i sin budget uppför subsidier till hampodlingens befrämjande.

Col. Grassie, som föreslagit omfattande undersökningar av jordmånen såväl som av de klimatiska förhållandena i Manitoba, är övertygad om att hampodling framgångsfullt kunde bedrivas i denna del av Canada, och att bindgarn och hamprep kunde billigt tillverkas i Winnipeg. Det påstås, att ett antal irländska finansörer, som intresserat sig för företaget, på grund av företagna undersökningar äro villiga att insätta en summa av $1,000,000 för att finansiera en sådan anläggning. Denna anläggning skulle kunna fylla hela västra Canadas behov av segelgarn.

Ledande män inom farmarerörelsen i Manitoba ha uttalat, att om subsidiers tillerkännande till hampindustrien ville medföra upprättandet av en dylik anläggning i Winnipeg, så skulle detta betyda en betydlig vinst ej endast för industristaden Winnipeg, utan ock för hela västra Canada.

Den årliga bristen på bindgarn skulle försvinna, och priset skulle otvivelaktigt minskas. Dessutom skulle anläggningen ge arbete åt några hundra personer.

Col. Grassie befinner sig sedan några veckor tillbaka i Ottawa men förväntas tillbaka till Winnipeg inom några dagar. Huruvida de irländska kapitalisterna finna Fieldings förslag nog vittomfattande att försäkra företagets anläggning till Winnipeg, vet man ej ännu. Regeringens förslag är att utbetala 2½c per pund för i Canada odlad hampa, använd för tillverkning av hampgarn eller rep. Skalan av premierna skall förminskas årligen, tills den upphör att utbetalas år 1930.

Fieldings förslag innefattar också fri införsel av hampfrö för odlingsändamål.

Den nya budgeten är nu framlämnad

En minskning i skatteinkomsterna av 21 milj. dollars.

Fielding ser optimistiskt på framtiden

Inför fullpackat hus och fullsatta gallerier framlämnades i förra veckan årets budget av finansminister Fielding. Budgetsanförandet tog sextio minuter i anspråk — sextio minuter av en ingående analys av dominionens finansiella ställning, av ett länge förväntat skatteförslag, uppmärksamt åhört av intresserade åhörare. Det var det sjuttonde budgetstal, som Fielding i egenskap av finansminister framlämnat för parlamentet.

I början av sitt anförande konstaterade han de tunga skattebördor vi nödgas bära såsom en efterskörd av kriget, av överskott från ordinarie utgiftsposter, som sväljts och förvandlats till balanser genom utgifter för extraordinarie poster och till järnvägarna.

Med en lätt anstrykning av optimism konstaterade han, att vi just genomgått en allvarlig depressionstid. Under senaste månaderna har tendens till flykt till Förenta Staterna gjort sig gällande, men han trodde, att de skulle komma tillbaka. "Vi se allaredan större livaktighet i vårt land. Att vi skola bli mäktiga nog att stoppa utvandringen samt förmå dem att komma tillbaka, som redan lämnat, anser jag tämligen säkert," sade Fielding. Om vi tro på oss själva, tro på vår intelligens, vår industri och vårt folks mod, tro på vårt lands oerhörda resurser och splendida utvecklingsmöjligheter, så kunna vi vara säkra om att forna dagars välstånd åter skall komma."

Vid senaste fiskalåret, sade mr Fielding, fanns ett beräknat överskott från de ordinarie inkomstkällorna av omkring $38,000,000, men förskotteringsanslag till handelsflottan och järnvägarna fordrade $98,000,000, lämnande en utgift för dessa ändamål överstigande de ordinarie inkomsterna med ett belopp av $60,000,000. Under sagda fiskalår utgjorde nettookningen på skulden $49,000,000.

I det stundande fiskalår, som tog sin början för några veckor sedan, beräknade mr Fielding, tagande den närvarande beskattningen som basis, att skattinkomsterna komma att förminskas med $21,000,000. Huvudsakliga minskningen kommer in från affärs- och inkomstskatten, som beräknas bli $17,797,000 mindre än i fjor. Krigsskatt på jordegendomar kommer att ge en ökning av $7,000,000; tullavgifter en ökning av $5,600,000,— försäljningsskatten en minskning av ungefär samma belopp. Han förutspår ett överskott från ordinarie samt kapitalutgifter av $14,000,000, men järnvägarne komma däremot att kräva en ökning av $74,500,000,—konsumerande allt överskott och lämnande en betydlig balans.

(Forts. å sid 4.)

Även Ryssland får luftflotta

'Föreningen luftflottans vänner' planera ny luftflotta.

För någon tid sedan väckte en i alla större sovjettidningar publicerad artikel av Trotsky allmän uppmärksamhet. Trotsky drog i denna artikel med den för honom egenartade agitatoriska elden i härnad för byggandet av en luftflotta. Denna skulle vara av icke blott militärt, utan också av ekonomiskt största värde för Ryssland med dess väldiga avstånd och dåliga trafikförhållanden. Men då staten icke har nog med medel för ändamålet, borde sådana uppbringas genom bildandet av en särskild förening för frågans lösande.

"Petrogr. Pravda" meddelar nu, att konstituerande möte hållits med "Föreningen luftflottans vänner." Snamenskij höll öppningstalet, varvid han bl. a. yttrade, att föreningens ändamål skulle vara att på bästa möjliga sätt understödja den röda luftflottan, såväl vetenskapligt-tekniskt som ekonomiskt och idrottsligt. Varje oförvitlig medborgare kan på rekommendation av tre medlemmar upptagas i föreningen.

Den ursprungligen till trettio guldrubel fastställda årsavgiften fastställdes till en guldrubel.

Sedan även Steklov och folkkommissarien Kergenzeff haft ordet, skred man till val av föreningsstyrelse. Valda blevo bl. a Trotsky, Rykov, Kamenjev, Rakovskij, Krasin, Radek, Lunatjarskij, Skokolnikov, Tjitjerin m. fl.